

Sejal

Badaniová

Síla dávných tajemství

Síla dávných tajemství

Síla dávných tajemství

Sejal Badaniová

Original title: Sejal Badani: The Storyteller's Secret
Copyright © Sejal Badani, 2018

Cover artwork © 2019 Newton Compton Editori s.r.l., Rome, Italy

Cover illustrations © Vorobyeva, Anna Poguliaeva,

Maxal Tamor, Elena Kharichkina, pticelov / Shutterstock

Published by Lake Union Publishing, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2019

Translation © Alexandra Niklíčková, 2019

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Rohanová

První vydání

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které vysloveně nespádají do veřejné domény, jsou buď výtvor autorčiny představivosti, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi a lokalitami je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu vydavatelů.

ISBN 978-80-7546-233-6

Věnováno Benee Knauerové
Zůstanu navždy vděčná za tvé přátelství,
rady a podporu a za to, žeš vždy věřila v tento příběh.
Jsi výjimečný člověk.
Děkuji, má nejdražší přítelkyně.

PROLOG

LÉTO 2000

Dvacet procent všech těhotenství končí potratem. A celých osmdesát procent potratů se odehraje během prvních týdnů těhotenství. Pokud je vám víc než třicet, pak je pravděpodobnost, že potratíte, přinejmenším dvanáct procent a roste s každým dalším rokem.

Znám všechny tyhle statistiky nazpaměť. Ve chvíli, kdy jsme se před víc než pěti lety začali pokoušet o dítě, jsem se pustila do jejich pečlivého zkoumání. Od té doby jsem strávila celé hodiny v knihovně a na internetu v naději, že narazím na nějakou novou studii nebo zmínku o léku, který zvyšuje šance donosit dítě v pořádku až do porodu. Ale výsledek byl pokaždé stejný – na každé zdravě narozené dítě je zkrátka někde nějaké, které se porodu nedočká. Na každou šťastnou maminku, která vyčerpaně chová své miminko v náručí, je jinde jiná, jež netouží po ničem jiném, než aby dostala příležitost své dítě také držet v náručí. Na každý pár, který úspěšně založí rodinu, se najde dvojice, z níž nikdy rodiče nebudou.

Mezi prsty svírám fotku z ultrazvuku a zírám na ni. Natočím ji na bok a pak vzhůru nohama. Ty rozmazané černobílé linky, které obklopují jediný obrázek mého dítěte, už znám nazpaměť. V duchu si fotografii přibarvuju a představuju si, že tekutina, ve které se děťátko vznáší, je čirá a teplá, jako voda ve vaně. Přesvědčuju sama sebe, že vrzání kol vlaku, kterým dojíždím každodenně do práce, mu v jeho teplé lázni zní jako příjemná ukolébavka, která ho uspává.

A v této chvíli, kdy každou buňkou mého těla proniká příšerný strach, mé děťátko nic necítí, děloha ho přede vším ochrání. Žije ve světě plném štěstí a radosti a netrápí ho obavy o budoucnost.

„Džajo.“ Dveře mé kanceláře se otevrou a dovnitř strčí hlavu stážistka Elizabeth. „Volá ti Patrick.“ Očividně zmateně pak očima zabloudí k telefonu na mém stole. Zuřivě na něm blikají dvě kontrolky. „Zkoušela jsem ho přepojit, ale nezvedalas to.“

„Promiň, právě píšu článek,“ řeknu. Pohlédne na černočerný monitor na mém psacím stole, ale neřekne ani slovo. „Vezmu si to tady.“ Počkám, až za sebou zavře dveře, a pak zvednu sluchátko.

„Patricku?“

„Ahoj, zlato.“

Znám jeho hlas tak dobře jako svůj vlastní. Jsme spolu už od vysoké, posledních osm let manželé, takže dokážu podle tónu dobře odhadnout, v jakém je rozpoložení. Rychlý pozdrav napovídá, že právě zírá do počítače a sluchátko si pod hlavou přidržuje ramenem. Odpoledne pokročilo, takže počítám, že už má v sobě tak pět šálků kávy. Kdysi, ještě na právech, se chtěl kofeinového zlovyku zbavit a povedlo se. Jenže pak se stal advokátem největší newyorské právní firmy a dnes je zpátky na svých šesti až osmi šálcích denně.

„Co říkáš, koupíme si na večer jídlo u Číňanů?“ Z pozadí slyším, jak horečně tuká do klávesnice a listuje nějakými papíry. „Anebo si dáme burger s hranolky. Zase,“ poškádlí mě.

Burgery bychom tento týden večereli už počtvrté, ale za těch čtrnáct týdnů, co jsem v jiném stavu, mám na ně v jednom kuse chuť. Když jsem otěhotněla minule, jedla jsem jen italskou kuchyni, a předminule jsem nejedla takřka nic, protože mi bylo neustále špatně.

„Patricku.“ Prsty uchopím fotku a pevně ji stisknu. Druhou rukou si nechtěně přitlačím sluchátko k uchu tak silně, až to zabolí. „Já...“ zarazím se a nevím, jak dál.

Ťukání na druhé straně ztichne a můj manžel se zhluboka nadechne. „Džajo?“ Úplně přes telefon slyším, jak mu právě puklo srdce. Zatají se mi dech. Nemusím říkat nic, všechno mu došlo. „Volala jsi doktorce?“

„Ještě ne,“ zašeptám.

„Kdy jsi začala krvácet?“ Jeho hlas zní náhle věčně, jako by stál uprostřed soudní síně, zato ten můj slábně, až je téměř neslyšitelný. Tenhle rituál už máme dobře nacvičený – ačkoliv bychom oba raději, aby k němu nikdy nedošlo. S každou další větou ztrácím sílu a on ji nabírá.

Nemyslela jsem si, že budu jednou takhle žít, ale už jsem stihla pochopit, že život se zkrátka málokdy vyvrbí tak, jak by se to jednomu hodilo. Tedy kromě Patricka, ten je čestnou výjimkou. Podle něj je všechno v životě součástí dobře promyšleného plánu. Je rozený vyjednaváč a před znuděnými soudci a pochybujícími porotci doslova ožívá. Kromě toho je pohledný a nebývale inteligentní, hovoří podmanivě hlubokým hlasem a vyhrál dost případů na to, aby byl jmenován nejmladším partnerem v historii celé jeho firmy. A přesně tak to taky chtěl, plánoval a doufal v to, už když promoval na právech.

Já si vybrala žurnalistiku. Zdálo se mi, že to pro mě bude dokonalé povolání, vzhledem k tomu, že zbožňuju psaní a bývám až posedlá fakty a čísla. Vzpomínám, jak se mě matka zklamaně ptala: „Proč ne raději medicínu?“

„Před dvěma hodinami,“ řeknu.

A pak čekám, až podle jeho odpovědi poznám, kým je právě teď – právníkem, manželem, či truchlícím otcem.

„Sejdeme se u doktorky,“ prohlásí odměřeným tónem. Takže právníkem. To mu umožní ponořit se do podrobné diskuze o lékařských aspektech potratu a celou tu věc přijmout po svém, což já rozhodně nedokážu. Závidím mu jeho sílu a ráda bych našla svou vlastní, ale nedokážu to.

„Dobrá, uvidíme se tam,“ zavěsím dřív, než kdokoliv z nás stihne něco dodat. Nedokážu se odloučit od fotky z ultrazvuku, a tak ji zastrčím do kalhot od kostýmu.

Přejedu si rukou přes břicho a čekám na odezvu. Na znamení, že uvnitř je všechno v pořádku a není potřeba k doktorce spěchat, ani si dělat hlavu s tím, co řekne. Pokouším se sama sebe ujistit, že dítě v mé děloze klidně odpočívá a tak to zůstane až do chvíle, než přijde jeho čas. Čekám a čekám. A když žádné znamení nepřichází,

vstanu, zasunu židli úhledně pod stůl a vypnu počítač. U dveří zhasnu světlo a vyjdu z nyní už naprosto temné kanceláře.

Násilím se pokouším otevřít oči po odeznění účinků anestézie. Horečnatě zamrkám a zahlédnu v koutě místnosti Patricka, jak o něčem potichu hovoří s gynekoložkou.

„Alespoň týden musí zůstat v posteli,“ říká právě doktorka Patrickovi. „Nesmí nosit nic těžkého, ani se jinak namáhat.“

„Kdy to můžeme zkusit znovu?“ vypáčím ze sebe přes veškerou slabost, jež mi takřka znemožňuje promluvit. Oba dva se otočí, evidentně překvapeni, že jsem vzhůru. „Za kolik měsíců?“

Vymění si mezi sebou záhadný pohled, z čehož pochopím, že tohle téma už spolu probrali. „Zlato, teď si s tím nelámej hlavu.“ Patrick přiskočí k boku postele a pohladí mě po vlasech.

„Prosím, za jak dlouho?“ Věta ze mě vypadne celá polámaná, jako váza rozbitá na střepy.

Mezi tímhle a předchozím těhotenstvím jsme čekali šest měsíců. Patrick chtěl ještě chvíli vydržet, ale já byla netrpělivá a nemohla se dočkat svého dítěte. Každé těhotenství znamenalo celé měsíce přípravy na umělé oplodnění, a to včetně injekcí, léků a podrobného sledování ovulačního cyklu. Každý potrat znamenal prohru, kterou bylo potřeba přijmout, a další zápas, na nějž jsme se museli připravit.

„Během zákroku došlo k perforaci dělohy.“ Doktorka si před očima přidrží rentgen a teprve potom mi pohlédne do očí. „To se občas stává, i když velmi zřídkakdy.“

Otře se mnou šok. Očima najdu Patricka, který předstírá, že našel cosi zajímavého na zdi. Drží mě za ruku, jen podle toho poznám, že mou bolest sdílí. Drží mě a má dlaň leží v jeho jako bez života.

„Ale zašili jste to, ne?“ Žal mi svírá hrdlo, až se skoro nemůžu nadechnout.

„Jistě.“ A pak mi zarecituje výsledek zcela stručně a bez emocí, jako by šlo o nějaký laboratorní pokus. „Šlo o malé natržení. Mělo by se to zahojit bez následků.“

„Co to znamená?“ zeptám se.

„To znamená, že byste měli počkat alespoň rok,“ pronese s konečnou platností, kterou odmítám přijmout. „Uzdravíte se samozřejmě dřív, což si ověříme, ale to je rozumná doba, kterou párům doporučujeme.“

„Ale musí to přece jít i jinak.“ Cítím, jak mi hrdlo stahuje smyčka zoufalství a škrtí mě, až mé tělo dočista ochabne. Po třech potrazech a dnešním emočním tsunami pátrám ve svém nitru po opěrném bodu, ale nedaří se mi to. „Co léky? Uzdravím se rychleji, když budu brát léky?“

„Džajo.“ Patrick si projede rukou vlasy. Hluboce vzdychne a nakonec řekne: „Víš co, promluvíme si o tom později, ano?“

Dřív, než otevřu pusu k odpovědi, Patrick doktorce cosi špitne. Ta kývne a odejde z pokoje. Stisknu cíp nemocničního prostěradla mezi prsty a sleduju, jak žena mizí mezi dveřmi.

„Jak se cítíš?“ Jakmile jsme sami, Patrick sklopí postranici postele a přitáhne si k lůžku židli.

Břichem a podbřiškem mi projede spalující bolest.

Po každém potratu mi doktoři přednesli celý seznam důvodů, proč se mé tělo rozhodlo vzepřít a nedonosit dítě až do porodu, ale žádný z nich mi zatím neporadil, jak ten problém vyřešit.

„Říkali přece, že to bude triviální zákrok.“ V duchu počítám, za jak dlouho bych mohla otěhotnět, když s dalším kolem IVF začneme za rok. Z výsledku mě přepadne další vlna zoufalství, a tak se rozhodnu jednat. „Najdeme si jinou lékařku. Třeba nebudeme muset čekat tak dlouho.“

„Zlato.“ Patrick trpělivě čeká a pokračuje až ve chvíli, kdy mu pohlédnu do očí. „Radši se teď soustřeď, aby ses uzdravila. To ostatní probereme později.“

„Zkusím rozhodit sítě. Najdu toho nejlepšího doktora.“ Skoro ho nevnímám, protože můj mozek už jede naplno. Konečně jsem našla způsob, jak uniknout žalostné realitě: zkrátka si vytvořím nový plán. „Můj otec nám určitě někoho doporučí.“

„Nechci hledat jiného lékaře,“ řekne Patrick pomalu.

„Proč?“ zeptám se, a když mlčí, zvědavě se posadím na posteli.

„Protože si nejsem jist, jestli to ještě chci zkoušet.“

DŽAJA

O TŘI MĚSÍCE POZDĚJI

2000

JEDNA

Bylo mi pět, když jsem svou matku prosila, aby mi koupila pej-ska. Bylo mi jedno, jaké rasy nebo velikosti bude. Zkrátka jsem chtěla něco malého, s čím bych se mohla mazlit. O tři dny poz-ději mi k mému velkému překvapení opravdu pořídila štěně. Bylo naprosto dokonalé. Všude jsem s ním chodila a v noci spalo se mnou v posteli. Uběhlo pár měsíců, jednoho dne pejsek vyběhl otevřenými vrátky z dvorku a už se nevrátil. Pamatuju si, jak jsem celé hodiny seděla na posteli a plakala, zatímco matka mě tiše sledovala z chodby. Nakonec jsem usnula vyčerpáním. Dalšího rána jsem zjistila, že v noci matka přišla do pokoje, zhasla světlo a přikryla mě peřinou. O ztrátě pej-ska se mnou nepromluvila ani slovo.

Tiše sedím na nábřeží a pozoruju, jak vlnky narážejí do kamení. V dálce zahouká loď, která pluje po proudu Hudsonu. Přitáhnu si sako blíž k tělu. Těch pár kil, co mi naskočila během těhoten-ství, už jsem shodila, a s nimi zmizela i potřebná izolace proti zimě. Mrazivý vzduch nekompromisně proniká skrz vlněné oblečení, až se rozklepu. Sundám si sluneční brýle a nastavím tvář slunci, které vykoukne zpoza mraků. Je sice teprve říjen, ale teplota rychle klesá a upozorňuje tak na blížící se zimu. Mně zima ani sníh nevadí. Díky nim mám konečně výmluvu obalit se vrstvami teplého oble-čení a schovat se před celým světem. Vždycky jsem tak samotářská

nebývala, ale co dělat, život se zkrátka málokdy vyvrbí tak, jak by se to jednomu hodilo.

Strčím si ruce pod stehna a opřu se o opěradlo lavičky. Sedím a poslouchám troubení aut a houkání lodí na řece. Je to vítaná změna oproti ozvěnám smutku v mé vlastní hlavě.

„Promiň, že jdu pozdě.“

Ani se neotočím. „V pořádku,“ řeknu, ačkoliv oba víme, že lžu. Vůbec nic totiž není v pořádku a já začínám pochybovat, že vůbec kdy bude. „Něco nového v práci?“

„Všechno v pořádku.“

Takže tohle se z nás stalo – dva lidé, co po sobě papouškují odpovědi? Patrick se posadí vedle mě na lavičku. Vítr mu odvane hnědou ofinu z čela. Kolem krku má omotanou šálu, kterou jsem mu koupila před dvěma lety. Vždycky mě bavilo pro něj nakupovat. Znáám jeho oblíbenou značku obuvi, vím, jaké má rád kravaty a kterému střihu obleků dává přednost. Za tu dobu, co jsme spolu, jsme se jeden o druhém naučili znát úplně všechno. Ale nic z toho nás nenaучilo, jak společně zvládat zármutek.

„Dobře.“ Zahledím se zase do vody a na vteřinu mě napadne, jestli třeba odpovědi, které hledám, neleží někde na dně. „To je dobře.“

Položí svou ruku na mou a naše prsty se automaticky propletou. Opatrně na něj pohlédnu. Od potratu uplynuly už tři měsíce a za tu dobu jsme spolu neprohodili takřka ani slovo.

„Pamatuješ si na náš první den ve druháku?“ zeptá se a pak pokračuje, aniž by čekal na odpověď. „Když jsi přišla do třídy, měla jsi na hlavě drdol a v něm zapíchnutou tužku. Byla jsi oblečená do roztrhaných džínů a na mikině jsi měla nápis: ‚Když se to napoprve nepovede, parašutismus asi nebude pro tebe.‘“

„Tu starou mikinu jsem milovala.“ Vyhodila jsem ji, když jsme po škole začali bydlet spolu. V rukávu se udělala díra a postupně se rozpáral až k rameni. „Ale ty jsi přece nikdy skákání s padákem moc nefandil.“

„No jo, neměl jsem tě nechat rozhodnout, kam půjdeme na druhé rande.“ Lehce mi stiskne ruku. Nedokážu si pomoci a jeho stisk opětuju. Cítím příjemné teplo jeho dotyku. „Kdybych to byl tušil...“

„Odmítl bys jít?“ pohlédnu na něj překvapeně a čekám na odpověď. Věděla jsem, že byl tehdy nervózní, ale bez jediné námitky se navlékl do kombinézy a nastoupil do letadla.

„Kdybys odmítl, vyšla by sis se mnou ještě někdy?“ oplatí mi otázkou.

„Zbožňovala jsem parašutismus,“ připustím. Poprvé jsem to zkusila z hecu v prváku na vysoké. Pro holku jako já, s puritánskou výchovou, to byl vítaný únik z každodenní rutiny. Postupně jsem na tom začala být závislá, bylo to jako droga.

„Kdybys odmítl, asi bych hodně váhala.“

„Pak jsem rád, že jsem souhlasil,“ řekne. Přikývnu, protože chápu, co mi říká, i když to nevyslovil – nelituje všech těch let, co jsme spolu. „Už jsi hodně dlouho neskákala.“

Má pravdu. Neskákala jsem od té doby, co jsme se začali pokoušet o dětátko. Po prvním potratu se pořád ptal, jak mi je, a prosil, ať s ním mluvím, ale jen jsem ho odbyla, že není o čem. Raději jsem se soustředila na nový pokus – byla jsem si jistá, že druhé těhotenství vyléčí všechny rány, které v nás zanechalo to první. Ale druhé zklamání nás odcizilo ještě o něco víc.

„Měla bys to zase zkusit,“ řekne tiše. „Milovala jsi to.“

„Jenže občas láska zkrátka nestačí, že?“ Oba víme, že ve skutečnosti nemluvím o parašutismu. Pustí mou ruku a já neprotestuju, ačkoliv mám najednou strašlivou chuť ho chytit a držet. „Už sis něco našel?“

Proces našeho odloučení měl několik fází. Po posledním potratu začal Patrick spát v pokoji pro hosty. Pak začal trávit víkendy s kamarády nebo na návštěvě u rodičů na Floridě. Pak jsem se jednou zeptala, jestli se rozcházíme. Když odpověděl, že už se začal rozhlížet po novém podnájmu, měla jsem pocit, že se právě odlomil a roztránil další kus mé duše, ale neřekla jsem ani slovo.

„Ano,“ řekne tak potichu, že ho skoro neslyším. „Je to asi dva bloky od našeho bytu. Je to malý byt, jedna plus jedna. Pronajal jsem si ho dočasně od jiného nájemníka, než si najdu něco nastálo.“

Na chvíli se zaraduju, že chce zůstat v mé blízkosti, ale pak se ozve rozum, který usoudí, že jeho motivací byla spíš pohodlnost. Náš byt

je blízko jeho práci i všem našim oblíbeným místům. Zkousím si představit, jak ho náhodou potkám v restauraci nebo jak ho v neděli ráno zahlédnu, jak si čte noviny v kavárně, kde servírují teplé bagety přímo z pece a majitel ví přesně, jak nám je připravit. Patrick chce jen lehounce rozpečenou, se spoustou žervé, zato já radši...

„Džajo?“ Dojde mi, že na mě po celou dobu mluvil, ale já nevnímala.

„Promiň.“ Chvíli si rukama třu spánky, abych se rychleji vrátila do reality. „Na chvíli jsem se zamyslela.“ Odvrátím se, abych před ním zakryla své znepokojení nad tím, že tyhle výpadky mívám poslední dobou čím dál častěji. „Co jsi to říkal?“

„Už jsi to řekla vašim?“ Pak na chvíli zaváhal. „Však víš – o nás.“

„Ano.“ Než se k němu otočím, ještě si rychle promnu šíji, abych se uvolnila. „Volala jsem jim minulý týden.“ Před námi pomalu pluje loď a já si mezitím přehrávám v hlavě rozhovor s rodiči. „Otec se ptal, jestli jsem v pořádku. Matka mlčela.“

„Džajo,“ začne, ale přeruším ho mávnutím ruky.

„Pojedu k nim na víkend. Všechno jim vysvětlím.“

„Chceš, abych jel s tebou?“ Zahledí se mi upřeně do očí. „Snad by to lépe pochopili.“

Patrick je pro mého otce něco jako syn, jehož nikdy neměl. Má matka měla samozřejmě z našeho vztahu radost a Patricka v rodině patřičně přivítala, ale stejně jako od ostatních, i od něj si udržovala určitý odstup.

„To by nemělo význam.“ Nabízí se, že pomůže nést mé břímě, ale stejně dobře jako já ví, že odměřenost mé matky nedokáže nic změnit.

„Stejně se o tom nebude chtít bavit.“

Vrásky kolem jeho úst se stáhnou, což znamená, že se ovládá, aby neřekl to, co opravdu chce. Jeden druhému se čím dál víc vzdalujeme, a to už od chvíle, kdy jsme s pokusy o miminko začali. Čím netrpělivější jsem byla v důsledku všech těch lékařských procedur a problémů, tím víc se stahoval do sebe. Ale když se mi poprvé povedlo otěhotnět, najednou jako by všechn ten chlad mezi námi zmizel. Byli jsme šťastní a snili o budoucí rodině. O dvanáct

týdnů později jsem potratila. Úplně jsem se zhroutila a na něj jsem dočista zapomněla. Můj zármutek všechno pohltil, takže nezbylo místo na úvahy o manželství či o našem vztahu. A tak jsme se ocitli ve spirále, která nás dovedla přes další dva potraty až sem.

Patrick si stoupne a omotá si šálu těsněji kolem krku, čímž rázně ukončí šanci na jakýkoliv intimní rozhovor. „Koncem víkendu se stavím a odvezu si zbytek věcí.“

„Dobře, budu doma.“ Sice má stále svůj klíč, ale kývnu, jako by byl v mém bytě nezvaným hostem.

„Zatím se měj.“

Strašně moc mu chci říct, aby zůstal, ale nenacházím slova. Mám v puse úplně sucho a připadá mi nemožné zformulovat jakoukoliv rozumnou větu. V očích se mi hromadí slzy, ale ani jedna nevytryskne. Sleduju, jak můj muž odchází, až mi úplně zmizí z dohledu. Teprve pak znovu pohlédnu před sebe a dál pozoruju řeku Hudson. A když padne soumrak a město zazáří tisícem světél, zvednu se a pomalu vyrazím na dlouhou cestu domů.